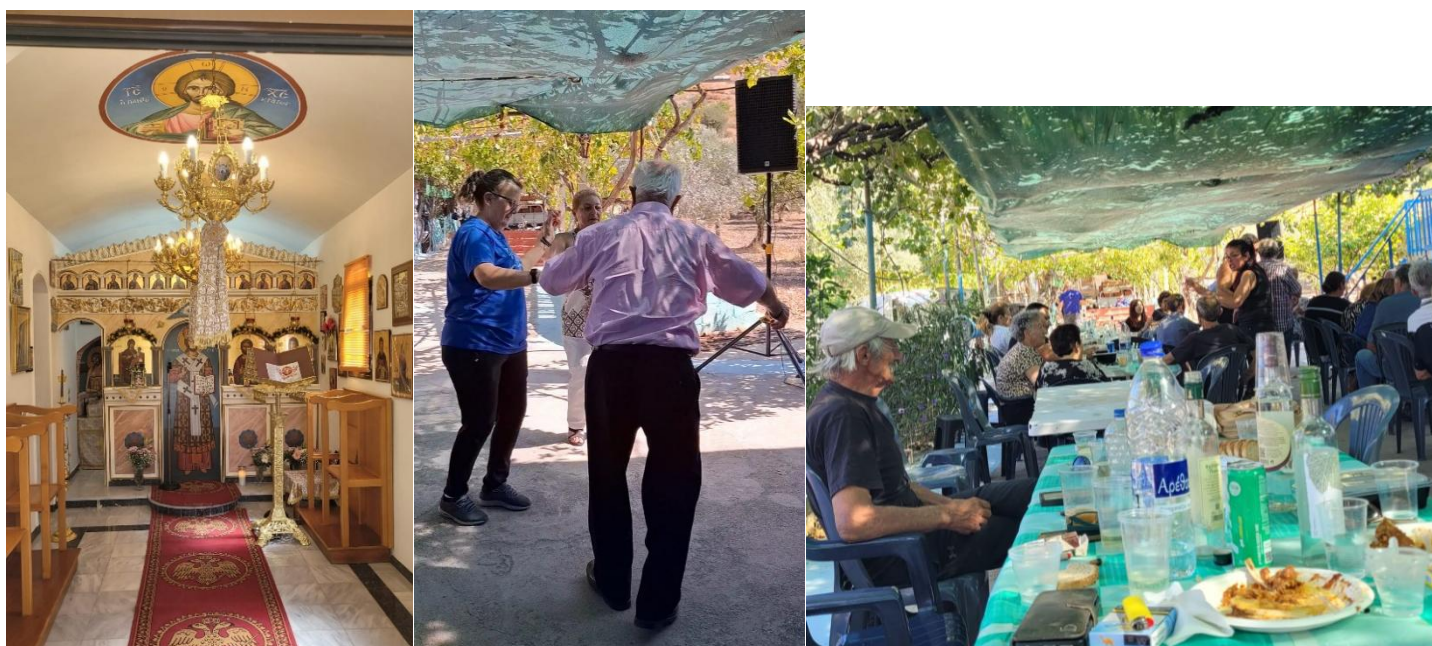

8.9. Την ώρα του πρωινού μια Βελγίδα καρακάξα μας ζητάει βοήθεια, γιατί το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητό της από τη Ρόδο δεν ξεκινάει και το πλοίο της για την Ικαρία φεύγει στις 12:45. Είναι τώρα 10:30. Ο Γιώργος, εγώ και ένας άλλος πελάτης του ξενοδοχείου προσπαθούμε να το σπρώξουμε, μετά χρησιμοποιούμε το καλώδιο εκκίνησης, αλλά χωρίς επιτυχία. Καλώ τον Μάκη, τον μηχανικό και ερασιτέχνη κουρέα, και έρχεται αμέσως να βοηθήσει. Καταφέρνει να βάλει μπρος το αυτοκίνητο, αλλά της συμβουλεύει να αγοράσει καινούργια μπαταρία, γιατί αλλιώς το αυτοκίνητο δεν θα ξεκινήσει στο πλοίο και τότε θα έχει πραγματικά πρόβλημα. Φεύγει, επιστρέφει με καινούργια μπαταρία, την τοποθετεί και στις 12 η κυρία φεύγει. Μπράβο, Μάκη! Όταν ο Ηλίας μας λέει αργότερα ότι η κυρία έφερε το αμάξι παράνομα από τη Ρόδο και ότι η εταιρεία ενοικιαζόμενων αυτοκινήτων την κυνηγάει με την αστυνομία, ότι έκανε κρατήσεις σε πολλά ξενοδοχεία, αλλά τελικά δεν έμεινε σε κανένα και τώρα θέλει τα χρήματά της πίσω, ότι έπρεπε να τη βοηθήσει σε όλες αυτές τις τρελές υποθέσεις, αλλά δεν θέλει να γίνει ρεζίλι σε όλο το νησί, είμαστε ευχαριστημένοι που καταφέραμε να την ξεφορτωθούμε. Και ο Ηλίας είναι πραγματικά ευτυχημένος!

Το απόγευμα πάμε στην Έφη, γιατί μας έχει καλέσει σ' ένα ιδιωτικό πανηγύρι. Οι γονείς της έχουν χτίσει μια μικρή εκκλησία στο οικοπέδο τους και εκεί διοργανώνεται μια γιορτή μια φορά το χρόνο. Όταν φτάνουμε νωρίς το απόγευμα, η γιορτή είναι σε πλήρη εξέλιξη, τρώνε, πίνουν, χορεύουν με τη μουσική του Γιάννη, του Νίκου και άλλων μουσικών. Παρακάτω βλέπετε μερικές εντυπώσεις.

Σήμερα το Γρουπάκι παίζει στις Μαρίας. Ο αριθμός των θαυμαστών είναι περιορισμένος, δύο κακόκεφες Αμερικανίδες μπουλντόγκ, ένα ηλικιωμένο αντρόγυνο και ένα πολύ συμπαθητικό ελληνικό ζευγάρι που τραγουδάει μαζί μας με ενθουσιασμό. Αργότερα έρχονται ο Γκύντερ, η Ίνγκριντ, ο Πάολο και η Κλάουντια. Ο Γκύντερ χορεύει και μας επαινεί με μεγάλο ούζο-ενθουσιασμό. Αυτή τη νύχτα πρέπει να κοιμηθεί στη βεράντα, μαθαίνουμε μετά από καλά ενημερωμένη πηγή.

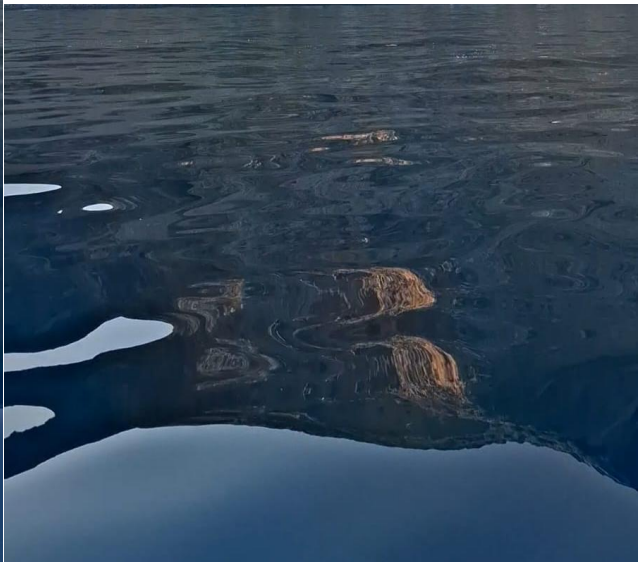
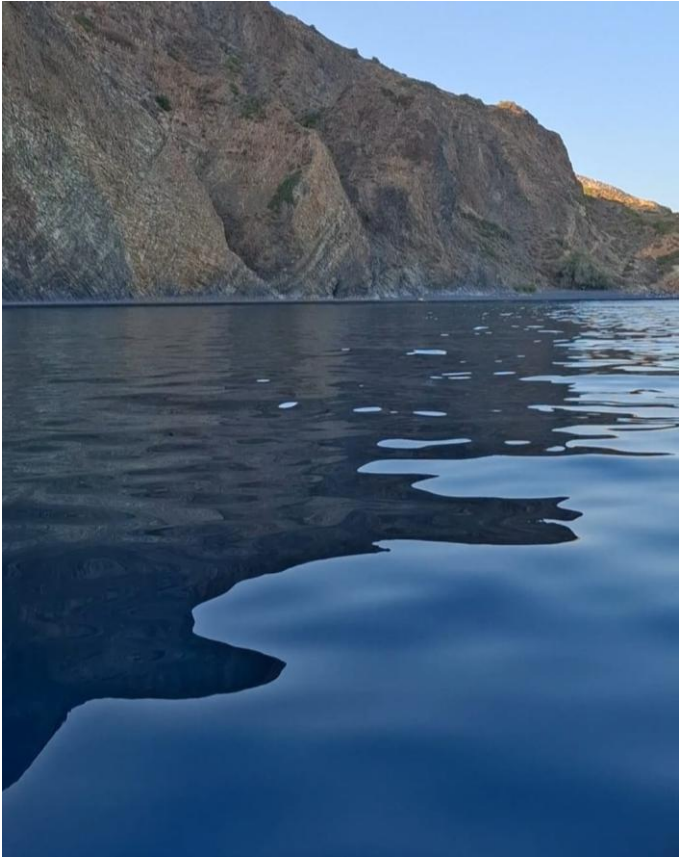
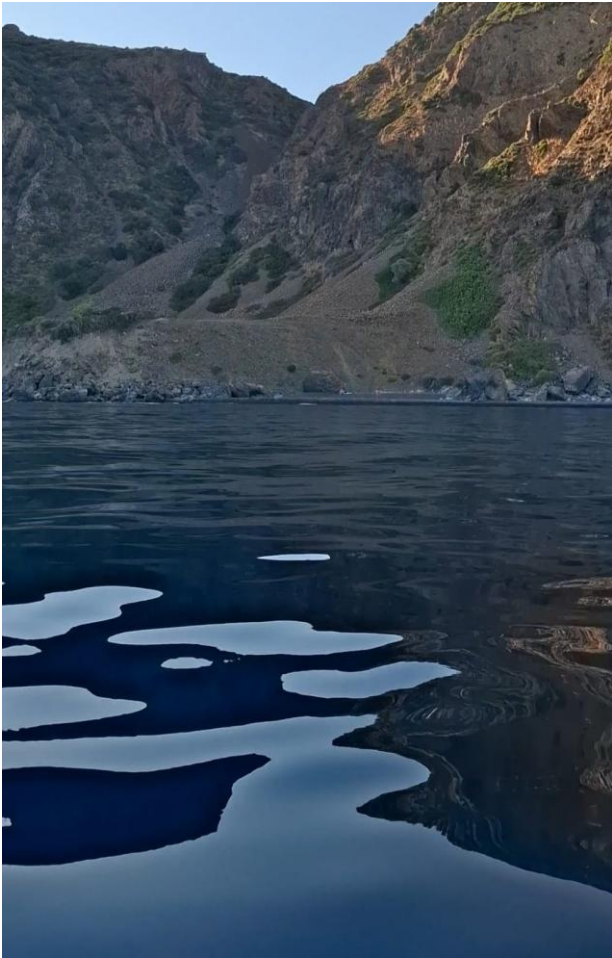

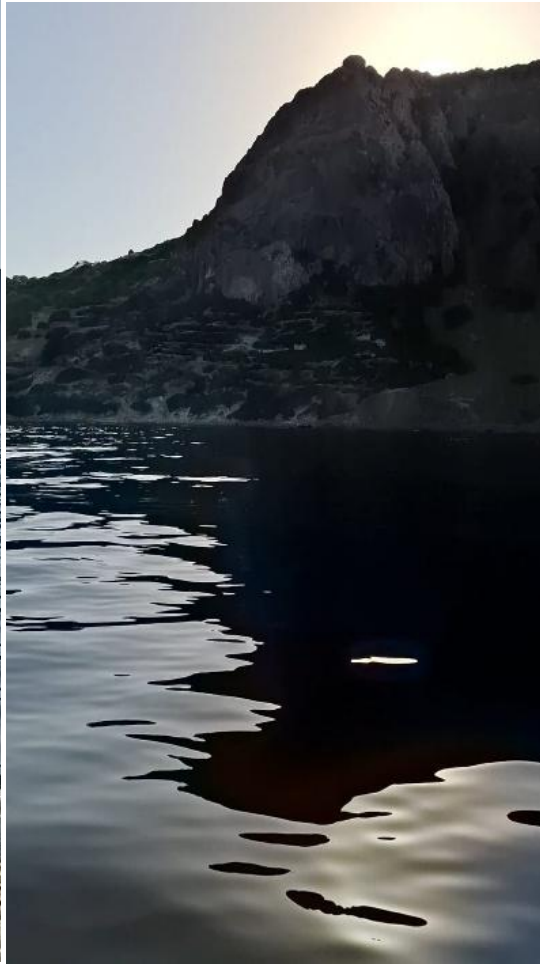
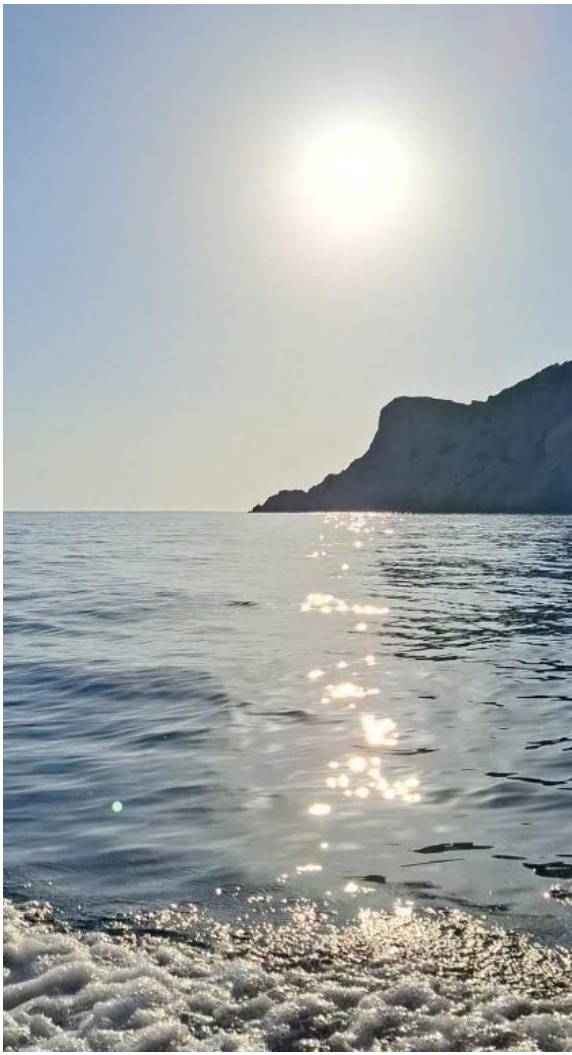
9.9. Ο Γιάννης, ο Βάλτερ και εγώ παίζουμε στο Lavastones και, προς μεγάλη μας χαρά, σήμερα έρχονται πολλοί Έλληνες, μεταξύ των οποίων ο Young Guy Κώστας με τη Μάγδα του, ο Νίκος, η Σεβαστή και ο Γιώργος, η

Διαμαντής, η Γιούλη και η μαμά της, η Γαλάτεια. Μια ομάδα από Χιώτες-Γερμανούς/Αυστριακούς, με επικεφαλής μια κάποια Ρεγκίνε, έρχεται επίσης. Ο Young Guy Κώστας μου λέει ότι είμαι η καλύτερη στον κόσμο, «αμέσως μετά από αυτόν», και μετά μας εντυπωσιάζει με τις πλούσιες γνώσεις του για τον Γιώργο Νταλάρα: Είναι πάνω από 90 χρονών και είναι ένας κομμουνιστής Εβραίος από την Κύπρο. Το 1955 δεν του επιτράπηκε να μπει στις ΗΠΑ επειδή ήταν αριστερός. (Το 1955 ο Νταλάρας ήταν 6 χρονών, αλλά μάλλον πρόωρα ανεπτυγμένος). Αργότερα έρχονται ο Μαρσέλ και ο Γρηγόρης και αρχίζουν τα πειράγματα. Είναι τόσο αστείο που πρέπει να μείνουμε μέχρι τις 2:30 για να μην χάσουμε τίποτα. Γρηγόρης: Είσαι τόσο κακή όσο εγώ; Εγώ: Ναι, φυσικά. Γρηγόρης: Όταν κάποιος λέει ότι είσαι καλή, ξέρεις ότι κάτι πάει στραβά με σένα. Εγώ: Ακριβώς. Γρηγόρης: Αλλά εγώ είμαι πιο κακός από σένα. Εγώ: Εντάξει.

11.9. Περνάμε άλλη μια παραδεισένια μέρα στην παραλία Φώκι και το βράδυ κάνουμε μια βόλτα με τη βάρκα μας. Σύμφωνα με την πρόταση της Χριστίνας, αυτή τη φορά φωτογραφίζω κυρίως τα έργα τέχνης που δημιουργεί ο απογευματινός ήλιος στο νερό της θάλασσας.

12.9. Σήμερα θα παραλάβουν την βάρκα μας. Ο κύριος Παντελής θα έρθει μεταξύ 17:00 και 18:00, οπότε περιμένουμε στην βεράντα του ξενοδοχείου. Όταν ο Ηλίας τον παίρνει τηλέφωνο στις 18:30, αποδεικνύεται ότι το ξέχασε και θα έρθει αύριο. Ο Ηλίας τον μεταπείθει όμως και τελικά εμφανίζεται στις 19:30. Έχει μαζί του έναν βοηθό, ενώ οι δικοί μας βοηθοί έχουν εξαφανιστεί. Ωστόσο, οι τρεις τους καταφέρνουν χωρίς πρόβλημα να τραβήξουν τη βάρκα στο τρέιλερ. Ο κύριος Παντελής δεν θέλει χρήματα, αλλά εμείς επιμένουμε να πληρώσουμε το μισό του ετήσιου ενοικίου, και αυτό το δέχεται.

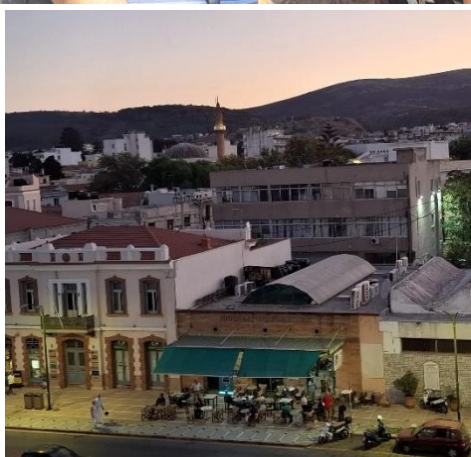
Τρώμε, πίνουμε και τραγουδάμε με τον Γιάννη, τον Βάλτερ, τον Άντι και τον Μαρσέλ στο Lavastones, και ο Γκύντερ έχει πάλι ένα «ελαφρύ» μεθύσι. Έτσι, όλα είναι όπως συνήθως και εμείς μια χαρά.

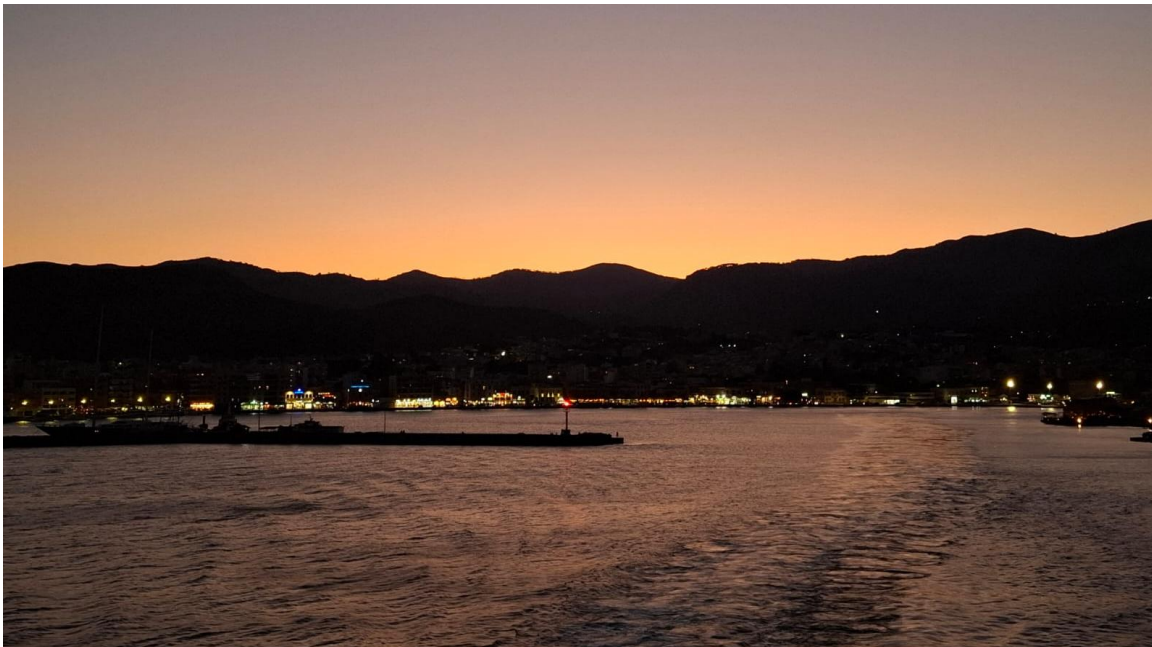
13.9. Ο Πυθαγόρας «δεξιώνεται» το μεσημέρι στου Καραγιώργη. Επειδή σήμερα είναι η μέρα που φτιάχνουμε τις βαλίτσες μας, έχουμε χρόνο για αυτόν και για τον παππού που τον συνοδεύει, ο οποίος είναι ο μπράβος του, όπως ισχυρίζεται ο Πυθαγόρας. Ευτυχώς, γιατί αλλιώς αυτή η ονειρική φωτογραφία δεν θα είχε τραβηχτεί ποτέ. Μετά πάμε για καφέ στο Lavastones και η Πάτρα βγάζει φωτογραφίες αποχαιρετισμού.

Συναντιόμαστε στη βεράντα του ξενοδοχείου με τον Άντι και την Ίβα, τα γεροντάκια της Αμερικής, τη Γαλάτεια και τη γιαγιά Γαλάτεια. Τότε έρχεται η ώρα να αποχαιρετήσουμε και να πάμε στο λιμάνι. Εκεί συναντάμε τον Διαμαντή για έναν καφέ και στις 19:45 ακριβώς αναχωρούμε με το καράβι « Διαγόρας ». Αυτό μου ραγίζει λίγο την καρδιά, είναι πάντα το ίδιο...

Αντίο, Χίο μου!

Αυτή τη φορά τρώμε στο εστιατόριο self-service και δεν το μετανιώνουμε, γιατί το φαγητό είναι καλό και οι υπάλληλοι είναι πολύ ευγενικοί. Ο νεαρός πίσω από τον πάγκο ρίχνει μια τεράστια ποσότητα κεφαλοτύρι στα μακαρόνια μου και χαίρεται όταν βλέπει τα μάτια μου να λάμπουν. Στη συνέχεια, περνάμε την ώρα μας στην καφετέρια του καταστρώματος και βλέπουμε μια ελληνική κωμωδία. Σε αυτή τη σκηνή, ο Γιώργος ρωτάει: «Είναι ελληνική ταινία σεξ;» Κρίνετε μόνοι σας.

Στις 22:45 φτάνουμε στη Μυτιλήνη και απολαμβάνουμε το πολύχρωμο θέαμα στο λιμάνι.

14.9. Κοιτάζουμε τη θάλασσα...

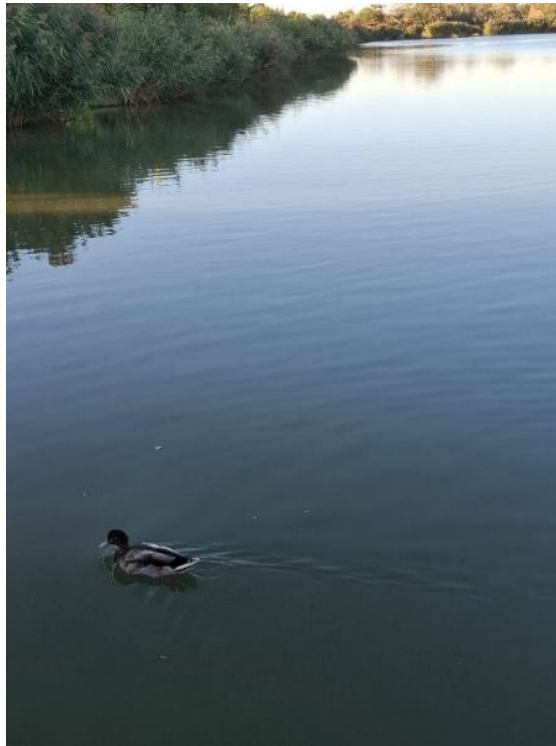
Στη μία το μεσημέρι φτάνουμε στη Θεσσαλονίκη και, επειδή υπάρχει μόνο μία έξοδος για όλους τους επιβάτες, περιμένουμε μια ώρα στρυμωγμένοι μέσα στο πλήθος, φρικτό! Αυτό μας αποζημιώνει όμως η παράσταση που μας προσφέρει ο υπεύθυνος εισόδου και εξόδου ή, καλύτερα, ο μπράβος που διώχνει τους επιβάτες απ' το γκαράζ. Είναι πολύ κοινωνικός άνθρωπος, γιατί δεν κάνει διακρίσεις, αποχαιρετάει όλους φωνάζοντας «Ρε πούστη, φύγε!! ΦΥΓΕ!!! Πάμε!», ακόμα και τον γέρο, τρομαγμένο παπά με το λευκό γένι.

Στα σύνορα με τα Σκόπια πρέπει να περιμένουμε 1 ½ ώρα και μας αποχαιρετούν με «γλυκό τρόπο». «Φύγε!» μας φωνάζει η Ελληνίδα συνοριοφύλακας, τι όμορφος αποχαιρετισμός, γεια σου, Ελλάδα!

Στο μοτέλ του Predejane όλα είναι εντάξει. Ένα όμορφο, μεγάλο δωμάτιο, μια θέση στο εστιατόριο, σερβική φασολάδα, μπύρα, ευγενικοί σερβιτόροι, χαρούμενα σκυλιά, στα οποία μπορώ να ταΐσω τις υπόλοιπες λιχουδιές μου για σκύλους, όλα τέλεια.

15.9. Πάμε στην Ουγγαρία, στο Σέγκεντ, όπου κάνουμε ξανά στάση, γιατί 900 χιλιόμετρα αυτοκινητόδρομος + συνοριακοί έλεγχοι + μπουτιλιάρισμα, όλα αυτά σε μία μέρα, είναι πολύ για μας. Κοντά στο ξενοδοχείο μας υπάρχει μια ειδική λίμνη με πάπιες και κύκνους, στις όχθες της οποίας ένα ουγγρικό εστιατόριο προσφέρει νόστιμες σπεσιαλιτέ με ψάρια γλυκού νερού. Γκούλας από σίλουρο και ζυμαρικά, πολύ νόστιμο!

16.9. Από το Σέγκεντ θέλουμε 5 ώρες για να φτάσουμε στη Βιέννη, όλα πήγαν καλά, φτάσαμε σπίτι χωρίς προβλήματα και τώρα μπορούμε να ανυπομονούμε για τις επόμενες περιπέτειές μας: τα 70α γενέθλια του Γιώργου τον Νοέμβριο στο Κάντιθ και τη Δομινικανή Δημοκρατία το Φεβρουάριο/Μάρτιο. Θα σας ενημερώσω. 😊